

gribe bestemmende ind i Stillingen til det danske Militærvæsen. Jeg for min Del vil derfor ønske, at den Tilbøjelighed til virkelig Forhandling, som Partiet Venstre i Fjor gav Udtryk for, maatte leve op i Partiet igen og ikke ganske maa blive glemt under de nuværende Forhold.

Men saa meget tror jeg i hvert Tilfælde, jeg har Lov til at sige, at for mange staaer den Maade, hvorpaa man nu tager Stilling til Spørgsmaalet om Indskrænkning af Militæruddgifterne, som noget højt forunderligt. I den haarde Nødvendigheds Navn forlanger den nuværende Regering med sjælden Voldsomhed en Række Indskrænkninger af mangeartede Udgifter. Man erklærer det for nødvendigt at skruer nedad Lefvoden for alle Grupper af Tjenestemænd i dette Land, at forringe de beskedne Understøttelser, hvoraf de ulykkeligst stillede her i Danmark i Kraft af Hjælp fra Stat og Kommune lever, man kræver paa Finansloven en Række Nedsættelser, der ikke kan undgaa paa mange Maader at ramme Undervisningen her i Landet og at ramme Erhvervsforanstaltninger, som Rigsdag og Regering tidligere har anset for betydningsfulde til Fremme af det økonomiske Liv her i Danmark; men medens alt saaledes rammes, medens man vender sig imod alt dette, er der eet Omraade, som er urørligt, ukrænkeligt, helligt: Militæromraadet. Der skal Ordningen af 1922 opretholdes i fuldt Omfang. Jeg for min Del ser ikke rettere end, at det ærede Medlem Hr. Rode havde fuldkommen Ret, naar han under et tidligere Afsnit af disse Forhandlinger erklærede, at saa længe det var Tilfældet, vilde det falde mange i Danmark meget svært at se, at der er Alvor bag de Paastande om Nødvendigheden af Nedgang i Statens Udgifter, som nu lyder fra den højtærede Regerings Side.

Forsvarsministeren (Brorsen): Jeg takker de to ærede Medlemmer, det ærede Medlem Hr. I. A. Hansen og det ærede Medlem Hr. Pürschel for deres Udtalelser her, Udtalelser, der absolut giver mig Haab om, at Lovforslaget, som jeg har fremsat, vil blive vedtaget ikke alene i dette høje Ting, men af den danske Rigsdag.

Med Hensyn til de Udtalelser, der blev fremsat fra den radikale og den social-

demokratiske Ordførers Side, har jeg opfattet dem paa en saadan Maade — de var naturligvis fulde af Kritik —, at ganske vist skal der naturligvis foretages en Del Manøvrer, ikke Efteraarsmanøvrer, men politiske Foraarsmanøvrer; men til syvende og sidst ender det dog antageligt med, at de alligevel ikke vil driste sig til at stemme imod dette Lovforslag. Dette indeholder nemlig i høj Grad en Realitet, vil jeg sige til de to ærede Medlemmer, og saa kan de nok saa meget tale i højstemte Vendinger om, at der kun er Tale om en Udskydning af Udgifterne, at Pengene dog maa bevilges senere, o. s. v., o. s. v. Men de Herrer kommer indtil videre til at staa overfor den Realitet, om de vil være med til at nedsætte denne Bevilling, der egentlig skulde staa paa Finanslovsforslaget for 1927—28 med 3 Mill. Kr., til en Bevilling paa 1 Mill. Kr. Jeg vil dog se, om de ikke til syvende og sidst vil følge det Forslag, jeg her har fremsat.

Jeg synes i det hele taget, at der ikke var nogen særlig Anledning for det ærede Medlem Hr. P. Munch til at komme saa højt op i Anledning af det beskedne lille Forslag, jeg her har stillet. Det var jo hele det ærede Medlems gamle militære Betragtning, der her rullede frem paa ny, og som vi har hørt 115 Gange før i dette høje Ting. Det gaar her akkurat som i mange Husholdninger, hvor man særlig længes efter en bestemt Dag i Ugen, hvor der serveres en særlig Ret, som de fleste indenfor Familien holder af. Noget lignende er Tilfældet fra de Radikales og fra Socialdemokratiets Side, ikke mindst fra de to Herrer Side, der er optraadt som Ordførere for disse Partier som ved tidligere Lejligheder. Der er ikke noget, de i den Grad er forelskede i; hver Gang der overhovedet er Lejlighed dertil, skal de have hele deres militære Betragtning rullet frem paa ny. Jeg tror ikke meget paa, at der — og jeg siger det i Anledning af de sidste Udtalelser, der faldt fra det ærede Medlem Hr. P. Munchs Side — med saadanne Betragtninger, som det ærede Medlem stadig gør sig til Talsmand for, er nogen Mulighed for at blive enig med det ærede Medlem om militære Forslag. Jeg tror, at det, man allermost maa forbylles over, og det, som ikke mindst en Udlænding, som kendte Forholdene her i Landet,